

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/118/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115228702
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5115228702.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobcu: Ing. I. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX, XXX XX E. O., podnikajúceho pod obchodným menom: Ing. I. D. SLK Trading, s miestom podnikania G. XXX, XXX XX E. O., IČO: 34 220 097, zastúpeného zástupcom Burian & partners, s.r.o., so sídlom V. Tvrdého 819/1, 010 01 Žilina, IČO: 47 254 483, proti žalovanému: X. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX, XXX XX E. L. T., podnikajúcemu pod obchodným menom: X. Y., s miestom podnikania D. XXXX, XXX XX E. L. T., IČO: 37 208 080, zastúpenému zástupcom ADVOKÁTI Müller § Dikoš, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, v konaní o zaplatenie 5.278,92 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 38Cb/428/2015-236 zo dňa 19. marca 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 38Cb/428/2015-236 zo dňa 19. marca 2019 v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 5.278,92 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 5.278,92 Eur od 01.11.2011 do zaplatenia a v závislom výroku, podľa ktorého žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99,52 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku, p o t v r d z u j e .

Odvolanie žalovaného zo dňa 03.04.2019 proti výroku rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 38Cb/428/2015-236 zo dňa 19. marca 2019, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol, o d m i e t a .

Žalobca má voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd v poradí prvým výrokom rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 5.278,92 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 5.278,92 Eur od 01.11.2011 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V poradí druhým výrokom vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99,52 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd poukázal na vykonaným dokazovaním zistený skutkový stav, ktorý právne posúdil podľa § 1 ods. 1, 2, § 261 ods. 1, § 409 ods. 1, 2, § 420 ods. 1, § 422 ods. 1, § 428 ods. 1, 2, § 397, § 768k ods. 2, 3, § 369 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka a dospel k záveru o dôvodnosti žaloby v časti o zaplatenie sumy 5.278,92 Eur spolu s príslušenstvom, a to úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne z tejto sumy od 01.11.2011 do zaplatenia a nedôvodnosti žaloby v prevyšujúcej časti.

2. Okresný súd poukázal na to, že v prejednávanej veci sa žalobca domáhal zaplata peňažnej pohľadávky, ktorá mala vzniknúť titulom uzavretej kúpnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným, predmetom ktorej malo byť dodanie guľatiny - smreku, celé dĺžky. Žalovaný sa bránil tým, že medzi ním a žalobcom k uzatvoreniu kúpnej zmluvy ohľadom guľatiny nikdy nedošlo a guľatinu si objednala tretia osoba - B. M., pre ktorého žalovaný guľatinu iba spracoval. Medzi žalobcom a žalovaným nebola sporná skutočnosť, že žalovaný guľatinu od žalobcu prevzal, avšak podľa žalovaného to bolo iba z poverenia objednávateľa guľatiny. Všetky ostatné skutočnosti boli medzi stranami sporné.

3. Vzťah medzi žalobcom a žalovaným okresný súd vyhodnotil ako vzťah obchodnoprávny, nakoľko zo skutkových tvrdení strán sporu, hoci inak rozporných, vyplývalo, že obe strany konali v rámci výkonu podnikateľskej činnosti. Pokiaľ žalovaný odvodzoval občianskoprávnu povahu vzájomného vzťahu strán sporu z chýbajúceho IČ-a na faktúre, tak okresný súd uzavrel, že faktúra je iba účtovným dokladom a sama osebe nepreukazuje povahu právneho vzťahu medzi fakturujúcimi subjektmi.

4. Podľa okresného súdu rozhodujúce vo veci bolo zistiť, či medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy podľa § 409 Obchodného zákonníka, pričom podstatnými časťami kúpnej zmluvy podľa tohto zákonného ustanovenia sú a) záväzok predávajúceho dodať kupujúcemu tovar, b) záväzok predávajúceho previesť na kupujúceho vlastnícke právo k tovaru, c) vymedzenie tovaru - predmetu kúpy a d) záväzok kupujúceho zaplatiť kúpnu cenu. Kúpna zmluva vzniká dohodou strán o jej podstatných častiach. Okresný súd poukázal na to, že zmluva mala byť podľa žalobcu uzavretá v ústnej forme, pričom strany sporu ohľadom uzavretia zmluvy vypovedali protichodne. Žalobca tvrdil, že žalovaný si u neho objednal dodanie dreva, pričom primárne žalovaný oslovil Ing. C., lesného hospodára, ktorý ho odkázal na žalobcu a ten sa so žalovaným dohodol. Žalovaný tvrdil, že on si guľatinu neobjednal a kupujúcim bol B. M., pre ktorého mal žalovaný drevo iba spracovať, a preto ho aj prevzal. Svedok X. Y. mladší uviedol, že drevo si u žalobcu objednal B. M.. B. M. v rámci svojho výsluchu vo veci podaného trestného oznámenia vypovedal, že so žalobcom žiadnu dohodu o dodaní guľatiny uzavretú nemal. Svedok Ing. I. C. v rámci svojho výsluchu vo veci podaného trestného oznámenia uviedol, že drevo si u žalobcu objednal žalovaný, nie B. M.. Okresný súd konštatoval, že výpovede strán sporu a svedkov boli protichodné a samé osebe by nemohli viesť k záveru o dostatočne preukázanej existencii zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Rozhodujúcim dôkazom potvrdzujúcim existenciu právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným bolo však podané trestné oznámenie žalovaného voči B. M.. Žalovaný v ňom výslovne uvádza, že na základe objednávky B. M. na stavebné rezivo, kúpil od žalobcu drevnú hmotu potrebnú pre spracovanie objednaného reziva. Tiež v ňom uvádza, že v dôsledku neuhradenia záväzku B. M. sa on dostal do omeškania so splnením svojho peňažného záväzku voči žalobcovi. Podľa okresného súdu žalovaný týmto teda existenciu svojho zmluvného záväzku voči žalobcovi potvrdil. Okresný súd poukázal na to, že právna zástupkyňa žalovaného na pojednávaní konanom dňa 22.02.2019 uviedla, že ak žalovaný v trestnom oznámení uvádzal, že od žalobcu tovar kúpil on, išlo podľa jej vedomostí o účelové tvrdenia, ktoré boli výsledkom dohody právnych zástupcov strán sporu počas ich mimosúdnych rokovaní a tieto boli údajne formulované práve v snahe vymôcť dlžné finančné prostriedky od pána M.. Išlo o spoločný záujem oboch strán sporu, keďže ani jedna z nich neuzatvorila záväzok v písomnej forme. Právny zástupca žalobcu toto tvrdenie právnej zástupkyne žalovaného poprel, keď podľa neho žiadna dohoda medzi právnymi zástupcami strán sporu ohľadne obsahu trestného oznámenia neprebíhala a právna zástupkyňa žalovaného svoje tvrdenie nepreukázala. Okresný súd nepovažoval za pravdivé tvrdenie právneho zástupcu žalobcu, že medzi právnymi zástupcami strán sporu neprebíhala komunikácia ohľadom obsahu trestného oznámenia, pretože opak vyplýval z e-mailovej komunikácie právnych zástupcov, ktorú do spisu predložil sám žalobca a ktorej obsahom bola zmena v pripravenom trestnom oznámení, keď právny zástupca žalobcu namietal pripravené znenie, že žalovaný sa žalobcovi zaviazal zaplatiť kúpnu cenu až po tom, čo B. M. zaplatí kúpnu cenu žalovanému. Na základe tejto pripomienky aj došlo k zmene obsahu trestného oznámenia, čo bolo možné zistiť porovnaním textu pripraveného nepodpísaného trestného oznámenia zo dňa 09.09.2015 (č.l. 81 spisu) a podaného trestného oznámenia nachádzajúceho sa vo vyšetrovacom spise. Podľa okresného súdu táto pripomienka však na podstatnej skutočnosti, že v trestnom oznámení žalovaný potvrdil existenciu právneho vzťahu medzi ním a žalobcom, nič nezmenila.

5. Okresný súd konštatoval, že zo skutkového vymedzenia žalovaného nároku v spise Okresného súdu Čadca sp. zn. 9C/257/2015 nebolo možné pre jeho stručnosť jednoznačne vyvodiť, či je žalovaná pohľadávka za dodanie dreva i za jeho spracovanie. Opakovane poukázal na to, že výpovede strán sporu

i svedkov boli protichodné, a preto rozhodujúcim dôkazom bol obsah podaného trestného oznámenia. Zároveň však uviedol, že výpoveď svedka Ing. I. C., nachádzajúcu sa v pripojenom trestnom spise, podporil predložený listinný dôkaz - preukaz pôvodu dreva na prepravu a spracovanie vyhotovený v deň odberu dreva, t.j. dňa 01.10.2011, v ktorom sa žalovaný uvádza ako prepravca i odberateľ dreva. V tejto súvislosti poukázal okresný súd na ust. § 24 ods. 4 zákona č. 326/2005 Z.z. o lesoch v spojení s § 6 vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva SR o vyznačovaní ťažby dreva, označovaní vyťaženého dreva a dokladoch o pôvode dreva. Podľa okresného súdu hoci žalovaný tento doklad nepodpísal, čo tlačivo ani nepredpokladá, vychádzajúc z účelu tlačiva - aby žalovaný pri preprave dreva a čas po nej vedel preukázať pôvod dreva, bolo dôvodné predpokladať, že žalovaný si tento doklad pri odbere dreva zobral so sebou, teda tento doklad nemohol byť antidatovaný, čo ani nik nenamietal. Skutočnosť, že doklad bol vystavený dňa 01.10.2011 a žalovaný je v ňom označený ako odberateľ dreva, teda spochybnila tvrdenie žalovaného, že žalobca sa domáha zaplatenia žalovanej pohľadávky od neho z dôvodu, že došlo k premlčaniu jeho pohľadávky voči skutočnému dlžníkovi - B. M.. Podľa tohto dokladu považoval žalobca za zmluvnú stranu od počiatku žalovaného.

6. Okresný súd poukázal na to, že v predložených listinných dôkazoch, ale i v pripojenom civilnom spise a vo svedeckých výpovediach nachádzajúcich sa vo vyšetrovacom spise, sa na viacerých miestach uvádza rozdielny rok, kedy malo dôjsť k objednávke dreva, a to 2011, 2012, avšak okresný súd po porovnaní dotknutých listín dospel k záveru, že rok 2012 je uvádzaný chybné. Z vykonaného dokazovania nemal okresný súd pochybnosť o tom, že k objednávke dreva došlo na jeseň roku 2011, čo nespochybnili ani strany sporu.

7. Na základe vykonaného dokazovania, posudzujúc vykonané dôkazy jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti dospel okresný súd k záveru, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bolo dodanie guľatiny - smreku v troch rôznych stupňoch kvality, pričom dohodnutý predmet kúpy, ako aj jeho akosť, vyplývala z preukazu pôvodu dreva na prepravu a spracovanie. Predložená faktúra plne korešpondovala s údajmi uvedenými v preukaze pôvodu dreva. Bolo nepochybné, že nemalo ísť o bezodplatný právny úkon, čo vyplývalo aj z toho, že medzi stranami bolo sporné, kto má kúpnu cenu za dodané drevo zaplatiť. Podľa výpovede žalobcu bola kúpna cena dohodnutá so žalovaným podľa kvality, pričom žalovaný samotnú výšku kúpnej ceny nespochybnil. Žalovaný v podanom odpore síce uviedol, že výšku uplatňovaného nároku rozporuje, avšak s odôvodnením, že suma za drevnú guľatinu v žiadnom prípade nezodpovedá kvalite, v akej bola dodaná, načo mal žalovaný upozorniť B. M., ktorý mal následne upozorniť žalobcu. Okresný súd konštatoval, že táto námietka má povahu námietky existencie väd tovaru a dôkazné bremeno zaťažovalo žalovaného, ktorý toto svoje tvrdenie nepreukázal. Podľa okresného súdu medzi zmluvnými stranami došlo k dohode o kúpnej cene. Pre prípad, že by súd výšku kúpnej ceny nemal preukázanú, žalobca za účelom preukázania obvyklej kúpnej ceny, za ktorú sa tento tovar predával v čase uzavretia zmluvy, predložil aj odborné vyjadrenie spoločnosti DREVICOM, s.r.o., v ktorom uvedené obvyklé kúpne ceny v čase a mieste, kedy došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy, zodpovedali fakturovanej žalovanej sume. Po oboznámení sa s predmetom činnosti uvedenej spoločnosti okresný súd dospel k záveru, že ide o odborne spôsobilú osobu, pričom závery uvedené v jej odbornom vyjadrení nespochybnil ani žalovaný.

8. Okresný súd dospel k záveru, že žalovaný nárok je v časti žalovanej istiny v celom rozsahu dôvodný. Následne skúmal vznik omeškania žalovaného so splnením záväzku. Žalobca si uplatnil úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti faktúry, t.j. od 16.10.2011. Žalovaný, nakoľko rozporoval existenciu záväzku ako celku, rozporoval aj existenciu dohody o splatnosti záväzku, pričom existenciu takejto dohody sa žalobcovi nepodarilo preukázať. Keďže nebolo preukázané, že by medzi stranami bola dohodnutá splatnosť záväzku a keďže zároveň deň doručenia dokladu žalobcu na splnenie záväzku bol neistý, aplikoval okresný súd s poukazom na prechodné ustanovenie § 768k ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka ustanovenie § 369 ods. 2 písm. b) Obchodného zákonníka so záverom, že úroky z omeškania sa tak stali splatnými uplynutím 30 dní od odovzdania tovaru, teda dňa 01.11.2011. Žalobcom uplatnená výška úrokov z omeškania zodpovedala výške úrokov z omeškania podľa predpisov občianskeho práva, ktorá sa aplikovala v rozhodnom čase aj v obchodných vzťahoch. Okresný súd žalobcovi priznal sumu 5.278,92 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne z tejto sumy od 01.11.2011 do zaplatenia a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. S poukazom na určený začiatok omeškania žalovaného so splnením záväzku a štvorročnú dĺžku všeobecnej premlčacej doby podľa predpisov obchodného práva, vyhodnotil okresný súd ako nedôvodnú aj žalovaným vznesenú

námietku premlčania, pretože žaloba bola podaná na okresnom súde dňa 30.09.2015, t.j. pred uplynutím premlčacej doby.

9. Okresný súd uviedol, že z navrhnutých dôkazov nevykonal výsluch svedka Ing. I. C., ktorý pôvodne navrhol vykonať žalovaný a okresný súd pôvodne tejto žiadosti vyhovel. Uviedol, že na pojednávanie žalovaný účast' tohto svedka nezabezpečil s odôvodnením, že na výsluchu netrvá, keďže jeho výpoveď sa nachádza v pripojenom vyšetrovacom spise. Na tomto pojednávaní výsluch uvedeného svedka navrhol vykonať žalovaný ku skutočnosti, kto ho oslovil za účelom dodania dreva, avšak okresný súd návrh žalovaného zamietol z dvoch dôvodov. Primárne uviedol, že výpoveď svedka k tejto otázke je zachytená v zápisnici o výsluchu v trestnom konaní, a teda opätovné vypočutie svedka k nej nepovažoval okresný súd za účelné a zároveň poukázal na to, že žalovaný tento dôkaz navrhol vykonať až na treťom pojednávaní, hoci už v predvolaní na prvé pojednávanie bol poučený o sudcovskej koncentrácii konania. Podľa okresného súdu ak žalovaný chcel navrhnuť výsluch tohto svedka, mal tak urobiť bez ohľadu na to, či jeho vypočutie navrhla protistrana.

10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1, 2 CSP podľa pomeru úspechu a neúspechu žalobcu v konaní. Žalobca sa žalobou domáhal zaplata sumy 9.005,11 Eur (5.278,92 Eur istina + 3.726,19 Eur úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne, vyčíslený ku dňu rozhodnutia okresného súdu vo veci, teda k 19.03.2019). Žalovaná pohľadávka bola žalobcovi priznaná ako skutkovo a právne dôvodná v rozsahu istiny a úroku z omeškania vo výške 9,5 % ročne od 01.11.2011, vyčísleného ku dňu rozhodnutia okresného súdu vo veci, teda ku dňu 19.03.2019, celkom vo výške 8.983,13 Eur. Okresný súd dospel k percentuálnemu vyjadreniu úspechu žalobcu v konaní, ktorý je 99,76 % a k percentuálnemu vyjadreniu neúspechu žalobcu v konaní, ktorý je 0,24 % a nakoniec k percentuálnemu vyjadreniu čistého úspechu žalobcu v konaní, ktorý je 99,52 % (99,76 % mínus 0,24 %), pričom v rozsahu čistého úspechu žalobcu bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania o podanej žalobe, o výške ktorých rozhodne okresný súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

11. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný prostredníctvom zástupcu, a to proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Žalovaný mal za to, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Žalovaný zotrval na tvrdeniach, že uplatnený nárok v celom rozsahu odmieta, nakoľko medzi ním a žalobcom nedošlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy a ani k inému obligačnému záväzku, ukladajúcemu povinnosť zaplatiť žalobcom uplatnený nárok. Podľa žalovaného okresný súd vec nesprávne právne posúdil, nakoľko žalobca nepreukázal ním tvrdený skutkový stav, čo je jednou zo základných procesných povinností strán sporu, s čím sa spája dôsledok unesenia dôkazného bremena. Okresný súd podľa žalovaného mal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Za nesprávny považoval postup okresného súdu, ktorý za rozhodujúci dôkaz na preukázanie existencie zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným považoval obsah podaného trestného oznámenia, a to vzhľadom na skutočnosť, že podané trestné oznámenie bolo podané v inej veci a týkalo sa skutočností nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin, tvrdenia a dôkazy predložené v trestnom konaní nemožno použiť v sporovom konaní a označiť ich za rozhodujúce, a to s prihliadnutím i na to, že v podanom trestnom oznámení pravdepodobne v dôsledku nedorozumenia došlo k chybám v písaní. Okresný súd mal v konaní vychádzať z dôkazov predložených a tvrdených v tomto konaní a na základe nich vyhodnotiť skutkový a právny stav veci. V prípade, že v konaní nebolo predložených dostatok dôkazov na jednoznačné prijatie záveru o existencii obligačného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, mal okresný súd žalobu zamietnuť. Podľa žalovaného rozsah a predmet dokazovania v sporovom konaní je principiálne odlišný od predmetu a rozsahu dokazovania v trestnom konaní, a preto považoval použitie takéhoto dôkazu ako rozhodujúceho v tomto konaní za neprípustné. Z podporného dôkazu, a to preukazu pôvodu dreva na prepravu a spracovanie, podľa žalovaného nebolo možné vyvodit', že objednávateľom a účastníkom záväzkového vzťahu bol žalovaný. Preukaz slúži len na preukázanie pôvodu dreva pre prípad kontroly, pričom žalovaný ako spracovateľ a uskladniateľ dreva v čase jeho spracovania musí byť pre prípad kontroly chránený, a teda je logické, že doklad bol vystavený na jeho meno, aj keď v konaní je sporné, či mu bol aj reálne odovzdaný. Skutočný objednávateľ, ktorému sa už dostáva hotový výrobok, takýto doklad nepotrebuje. Podľa žalovaného predmetný dôkaz nemožno vykladať v prospech žalobcu, nakoľko z jeho obsahu nevyplýva potvrdenie existencie záväzkového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Mal za to, že na základe vykonaného dokazovania okresný súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko z vykonaných dôkazov nebolo jednoznačne

preukázané, že došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť, žalobu v celom rozsahu zamietnuť, s priznaním nároku na náhradu trov konania.

12. K doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca v podaní zo dňa 03.05.2019 (č.l. 277 spisu). Žalobca považoval za nemožné akceptovať názor žalovaného, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil, nakoľko žalobca nepreukázal ním tvrdený skutkový stav. Žalobca relevantnými dôkazmi preukázal oprávnenosť svojho nároku, čo premietol aj súd prvej inštancie do odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žalobca v ďalšom rozporoval použitie trestného oznámenia, ktorého autorom bol žalovaný, ako rozhodujúceho dôkazu, za neprípustné. Podľa žalobcu sa jedná o relevantný, rozhodujúci dôkaz, kde žalovaný deklaroval, že tovar kúpil od žalobcu. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že okresný súd mal v konaní vychádzať z dôkazov predložených a tvrdených v tomto konaní, tak predmetné trestné oznámenie bolo zo strany žalobcu označené a predložené ako dôkaz, v dôsledku čoho bol pred súdom lege artis tento dôkaz vykonaný. Pokiaľ žalovaný uvádzal, že z podporného dôkazu, a to preukazu pôvodu dreva na prepravu a spracovanie nemožno vyvodiť, že objednávateľom a účastníkom záväzkového vzťahu bol žalovaný, tak žalobca sa stotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie s tým, že súd hodnotí dôkazy jednak jednotlivito a jednak vo vzájomnej súvislosti v spojitosti s inými dôkazmi. Okresný súd dospel k správne názoru, že medzi stranami sporu vznikol obchodnoprávny záväzkový vzťah, na základe ktorého žalobca dodal žalovanému tovar, za ktorý však žalovaný nezaplatil žalobcovi kúpnu cenu, ktorej zaplataenia sa žalobca domáha v tomto konaní. Navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť, s priznaním náhrady trov odvolacieho konania.

13. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 07.05.2019 bolo vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného doručené žalovanému prostredníctvom zástupcu s možnosťou sa k nemu v lehote 10 dní od jeho doručenia vyjadriť, ktorú možnosť žalovaný v lehote určenej okresným súdom a ani k momentu rozhodovania krajského súdu nevyužil.

14. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania na základe podaného odvolania žalovaného a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 5.278,92 Eur s príslušenstvom a v závislom výroku o trovách prvoinštančného konania potvrdený ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP. Odvolanie žalovaného proti rozsudku okresného súdu vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol, bolo odmietnuté podľa ust. § 386 písm. c) CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

15. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/118/2019-289 zo dňa 28.11.2019, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 03.12.2019, na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

16. Primárne v procesnej rovine krajský súd uvádza, že v odvolacom konaní bol povinný postupovať a konať od 01.07.2016 podľa zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), a to v zmysle ust. § 470 ods. 1 CSP, podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

17. Odvolací súd ďalej uvádza, že podľa ust. § 379 CSP v spojení s ust. § 380 ods. 1 CSP bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného, vyjadrenými v podanom odvolaní zo dňa 03.04.2019, a to len tými, ktoré sa týkali posúdenia nároku žalobcu, jeho relevantných tvrdení a dôkazov produkovaných v konaní pred súdom prvej inštancie, vo väzbe na dôvody a rozsah obrany žalovaného v tomto konaní, za viazanosti odvolacieho súdu skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie podľa ust. § 383 CSP, keďže z obsahu predvolania na nariadené pojednávania: na deň 25.04.2017 (č.l. 30 spisu), doručeného žalovanému podľa doručky na č.l. 33 spisu a deň 03.11.2017 (č.l. 48 spisu), doručeného žalovanému podľa doručky na č.l. 50 spisu, na deň 25.05.2018 (č.l. 72 spisu), doručeného žalovanému podľa doručky na č.l. 75 spisu, na deň 18.01.2019 (č.l. 139 spisu), doručeného žalovanému podľa doručky na č.l. 143 spisu, vyplývalo vykonanie procesnej poučovacej povinnosti okresným súdom podľa ust. § 153, § 154 CSP.

18. V súvislosti s podaným opravným prostriedkom žalovaného odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním, podľa ktorého je odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi odvolateľa, ktoré v sebe zahŕňajú kvalitatívnu, ako aj kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si určuje rozsah, ako má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

19. Zo strany žalovaného v podanom odvolaní predovšetkým odznela námietka nesprávneho skutkového a právneho posúdenia. Žalovaný v odvolaní zotrval na tom, že v spore uplatnený nárok nemá zmluvný základ, pretože podľa žalovaného nevznikol zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným. Medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy ani inému obligačnému záväzku, ktorý by mu ukladal povinnosť zaplatiť žalobcom uplatnenú sumu. Z vykonaného dokazovania okresný súd nemohol jednoznačne prijať záver o dostatočnom preukázaní existencie zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, pričom podané trestné oznámenie bolo podané v inej veci a tvrdenia a dôkazy predložené v trestnom konaní nemožno v sporovom konaní použiť a označiť ich za rozhodujúce.

20. Krajský súd vo všeobecnosti k námietke ohľadom nesprávnych skutkových zistení prvoinštančného súdu uvádza, že ak žalovaný v podanom odvolaní namietal skutkové závery okresného súdu, jeho námietka vo svojej podstate smeruje voči výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.09.2011, sp. zn. 3Cdo 204/2009, v zmysle ktorého„Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov“. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi účastníka (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého„dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.“. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie okresného súdu sa opieralo o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádzalo zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci.

21. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež námietka žalovaného ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci okresným súdom. Krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani jedna z týchto situácií v predmetnej sporovej právnej veci nenastala.

22. V súvislosti s odvolacími dôvodmi žalovaného krajský súd uvádza, že je potrebné vo vyvolanom sporovom konaní vyhodnocovať tvrdenia a dôkazy použité sporovými stranami, t.j. tvrdenia ktorej zo sporových strán boli preukázané a ktoré sa tak môžu stať základom pre konštatovania prijaté súdom. Obranu a tvrdenia žalovaného o neexistencii zmluvného vzťahu so žalobcom, podľa ktorého žalobca

vystavil faktúru č. 29/2011, znejúcu na sumu 5.278,92 Eur, však bolo nevyhnutné vyhodnocovať, tak ako správne vykonal okresný súd, v kontexte výsledkov vykonaného dokazovania všetkými dôkaznými prostriedkami, teda aj obsahom pripojeného vyšetrovacieho spisu číslo: ČVS: ORP- 537/2-VYS-CA-2015. Postup okresného súdu bol v súlade s ust. § 187 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva, že za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Je nepochybné, že obsah vyšetrovacieho spisu môže slúžiť ako dôkaz v konaní pred súdom. V Trestnom oznámení zo dňa 11.09.2015 žalovaný (poškodený) poskytol tvrdenie, že „...Na základe objednávky a zloženej zálohy pána M., poškodený kúpil od p. D. drevnú hmotu potrebnú pre spracovanie objednaného reziva“ ako aj, že „...Vzhľadom na skutočnosť, že poškodenému nebola uhradená istina pohľadávky vo výške 4.930,-EUR zo strany p. M., nemal dostatok finančných prostriedkov na úhradu svojho peňažného záväzku voči p. D. za prevzatú drevnú hmotu a teda sa konaním p. M. dostal do omeškania s úhradou svojho splatného záväzku, ktorý do dnešného dňa nebol vyporiadaný“. Žalovaný teda sám použil tvrdenia o existencii zmluvného vzťahu so žalobcom, z ktorého si v dôsledku porušenia povinnosti tretej osoby - p. M. nesplnil záväzok. Svedok Ing. I. C. podľa Záznamu k doplneniu trestného oznámenia zo dňa 15.10.2015 opísal situáciu okolo dodávky drevnéj hmoty s tým, že drevo si objednal X. Y. (žalovaný), ktorému bolo dodané a nie p. M.. Žalovaný nevyvolal spor v tom, že guľatinu prevzal, čo potvrdil i listinný dôkaz „Preukaz pôvodu dreva na prepravu a spracovanie“. Správne preto postupoval okresný súd, ak doloženým dôkazom prisúdil relevantnosť s konštatovaním o preukázanom zmluvnom vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, podľa ktorého žalobca plnil, cenu ktorého plnenia uplatnil voči žalovanému ako opodstatnený nárok za žalovaným prevzaté plnenie.

23. Krajský súd vzhľadom k obrane a tvrdeniam žalovaného, ktoré neboli preukázané, oproti čomu stáli dôkazy označené a predložené žalobcom, jeho tvrdenia o poskytnutí plnenia, rozhodné listiny z vyšetrovacieho spisu mal za to, že bol to žalobca, ktorému sa podarilo splniť svoju dôkaznú povinnosť a preukázať existenciu vzťahu so žalovaným, z ktorého vznikol záväzok žalovaného zaplatiť cenu poskytnutého plnenia, výšku ktorého žalovaný relevantne nespochybnil. Preto, ak okresný súd žalobe o zaplatenie 5.278,92 Eur vyhovel spolu i s priznaným príslušenstvom, a to úrokom z omeškania od 01.11.2011 do zaplatenia, jeho rozhodnutie bolo vecne správne a krajským súdom v odvolacom konaní potvrdené za aplikácie ust. § 387 ods. 1, 2 CSP. V podrobnostiach skutkových záverov krajský súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu za aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP, keď krajský súd v odvolacom konaní bol viazaný skutkovým stavom zisteným okresným súdom v zmysle ust. § 383 CSP, ak neboli zistené dôvody na zopakovanie alebo doplnenie dokazovania.

24. Krajský súd nemal splnené podmienky na základe odvolacích dôvodov žalovaného ani k zmene rozsudku okresného súdu v napadnutej časti, ani k jeho zrušeniu a vráteniu veci súdu prvej inštancie, preto vo vyvolanom odvolacom konaní bol rozsudok okresného súdu v napadnutom prvom výroku potvrdený ako vecne správne rozhodnutie v spojení aj so závislým tretím výrokom o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, ktorý ak osobitnými odvolacími dôvodmi žalovaného nebol napadnutý, bol rovnako potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

25. Vo vzťahu k druhému výroku rozsudku krajského súdu, ktorým došlo k odmietnutiu odvolania žalovaného zo dňa 03.04.2019 proti výroku rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 38Cb/428/2015-236 zo dňa 19. marca 2019, ktorým vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá, krajský súd poukazuje na ust. § 359 CSP, podľa ktorého odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané a analogicky aj na judikované rozhodnutie Rc 40/1993, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 07.07.1992 sp. zn. 1Cdo/28/1992, podľa ktorého právnej vety „...právo na podanie dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nemá ten účastník, ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach“. Za analogického použitia citovaného judikovaného rozhodnutia napadnutý výrok rozsudku okresného súdu, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá, nevyznel v neprospech žalovaného, a teda týmto výrokom nebol dotknutý na svojich právach. Z uvedeného žalovaný v tejto časti podaného odvolania nebol osobou oprávnenou na podanie odvolania a v tejto časti jeho odvolanie bolo preto odmietnuté podľa ust. § 386 písm. b) CSP, podľa ktorého odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, za analogickej aplikácie § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Vzhľadom k tomu, že žalovaný so svojim odvolaním voči v poradí prvému výroku rozsudku okresného súdu bol neúspešný a podaním odvolania voči rozhodnutiu, voči ktorému odvolanie nie je prípustné, z procesného

hľadiska zaviniť, že odvolanie voči druhému výroku rozsudku okresného súdu muselo byť odmietnuté, bolo krajským súdom rozhodnuté tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia za aplikácie ust. § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne

posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.